

¿Hi ha algun metge a la sala?

Leticia Fernández Alegre & David Martos Mompart

(Ambient nocturn. Tres focus de llum circulars il·luminen tres punts de l'escenari, l'un al costat de l'altre: representen tres balcons. Al "balcó" de l'esquerra hi ha OLGA MAZA (45), asseguda a una cadira i fumant. El "balcó" del centre està buit. Al de la dreta hi és SANTI ALEGRET (36), que porta ulleres i té una llibreta a les mans. En SANTI parla molt concentrat cap al "balcó" de l'OLGA mentre deambula pel seu focus, dins de l'espai delimitat per la llum. Ella sembla ignorar-lo.)

SANTI: ... per això, en cas de rebre una ditada a l'ull, el globus ocular i l'humor vitri...

OLGA *(fent una calada, interrompent a SANTI)*: Humor és el que hauries de posar a la conferència si vols que t'escolti algú, nen.

SANTI *(afectat)*: ¿No et sembla interessant?

OLGA: He desconnectat quan has dit "Bon dia, estimats col·legues...". *(Fa una calada)* Si demà vols ser l'amo de l'auditori, has de començar amb un cop d'efecte. *(Gesticulant amb la mà del cigarro)*. Imprevisible, memorable... Impactant!!!

(Tot d'una se sent un crit ofegat seguit d'un fort cop: és el so d'algú que cau des de certa altura i xoca contra el terra. L'accident i tot allò que passa més enllà dels balcons que veu l'espectador succeeix en fora de camp.)

OLGA *(aixecant-se de la cadira)*: Hòstia!

SANTI *(espantat)*: Què coi...!

(L'OLGA i en SANTI s'apropen a l'extrem dels seus respectius balcons i miren cap avall esglaiats. Del balcó central apareix POL STEIN amb pantaló de pijama i sense samarreta. Està emprenyat.)

POL: I ara us poseu a cridar! Tota la nit donant la tabarra!

OLGA *(mirant cap avall)*: ¿Què fot aquell tio allà estès?

SANTI: No fotis que ha caigut daltabaix del balcó...

POL: ¿D'aquest hotel?

OLGA *(sarcàstica)*: No, Pol, ha vingut volant... *(Mirant cap avall)* Uf... quina patacada!

SANTI *(posant-se bé les ulleres)*: Jo diria que n'hi ha dos...

OLGA: Tu calla que ets el primer oftalmòleg miop de la història.

POL *(mirant cap avall)*: En Santi té raó! Sí que són dos, sí!

OLGA *(mirant cap avall, al·lucinant)*: Ostres, sí! *(Sorpresa)* Un a sobre l'altre!

SANTI: Corregiu-me si m'equivoco, però... el de dalt va despulat!

(Se senten uns gemecs de dolor.)

POL: Que fort! És en Ribó!!!

(Tots tiren enrere i s'aparten de l'extrem davanter del focus, esglaiats.)

OLGA (*en estat de xoc*): Mare de Déu! Li he vist el cul a en Ribó...

POL: Que no, que en Ribó és el de sota!

SANTI (*molt amoïnat*): Ens ha vist?

POL: Diria que no. Olga, hauries de baixar.

(L'OLGA *mira a en POL i s'asseu a la seva cadira molt relaxada.*)

OLGA: ¿Jo? (*Dóna una calada*) Sí, home. ¿Per què de tot un edifici ple de metges hauria d'ajudar-lo precisament jo?

SANTI: Perquè ets la traumatòloga.

OLGA: Que baixin els altres. A mi en Ribó em cau fatal.

SANTI: Dona, són les 4 del matí. No està despert ni el <<sereno>>.

POL: Bé, nois, és evident que aquí un cirurgià plàstic no fa cap servei. Au! Bona nit!

(*En POL surt del seu focus per l'extrem de darrere i s'interna en la foscor de l'escenari, com si entrés a la seva habitació. De lluny, en off, sentim una veu femenina que ve d'aquesta habitació.*)

VEU: ¿Qué ha pasao, cari?

POL: <<Nada>>, sembla que en Ribó i un paio despullat han caigut des de la terrassa...

VEU: ¿¿Què!?

(*Tot d'una, esverada, entra al balcó del centre LAURA MARTÍN (28), amb una camisa de dormir molt curta. Va fins a l'extrem del balcó i mira cap avall. L'OLGA i en SANTI se sobten al veure-la.*)

OLGA: ¡¿Laura?!

SANTI (*lligant caps*): Ahà!! Per això en Pol tenia tanta pressa per entrar...

(*En POL entra al balcó del centre. La LAURA segueix mirant cap avall forçant la vista.*)

POL (*xulo*): ¿Què passa? He de dormir vuit hores per demà. Les demostracions quirúrgiques davant de milers de persones s'han de fer descansat!

OLGA (*irònica*): Ja... ara se li diu descansar...

(*La LAURA fa un bot esglaiada.*)

LAURA: ¡Será imbécil!

OLGA: Tranquil·la, dona! Que no ets l'única! Si deu haver-hi una infermera a cada habitació...

LAURA: ¡Que no, que digo el Ribó! ¿Qué hace con el muñeco?

(*L'OLGA s'aixeca per mirar cap avall.*)

OLGA: ¿Quin "muñeco"?

LAURA (a POL): ¡Que no es un tío desnudo! ¡Que es el muñeco del jefe!

OLGA (riu molt): ¿¡Què dius!? ¿Al Salas li van els inflables?

LAURA: ¡No! ¡Es el muñeco de simulación que ha diseñado!

(Sorpresos, tots s'apropen a l'extrem davanter dels seus respectius balcons i miren cap avall.)

POL: ¡¿<<Qué dices>>?! ¡¿L'anava a ensenyar demà?! És un passada de projecte!

SANTI (donant-se-les de setciències): ¡ caríssim, ¿eh?

OLGA: ¿I per què el té en Ribó si l'ha dissenyat en Salas?

SANTI: ¿Sabíeu que aquest prototip de ninot és tan semblant a un ésser humà que li has d'aplicar anestèsia i tot abans de fer-li proves?

LAURA (a l' OLGA): Pues no lo entiendo. Era un secreto que tenía el muñeco en el hotel.

SANTI: ¿I sabíeu que si no li apliques anestèsia abans de fer-li proves, es queixa?

POL (a la LAURA): ¿Y quién lo sabía?

LAURA: Sólo yo, que por algo soy su enfermera de confianza.

SANTI: ¡ És clar, si el ninot es queixa no pots continuar, perquè és incòmode, ¿no? Tenir un tio cridant-te i intentant fugir... Està molt ben programat.

OLGA: ¿I en Salas on para?

LAURA: No sé, me ha dicho que se iba por ahí... a tomar el aire...

OLGA (afegint amb sorna): ¡ un parell de copes, que ja el coneixem.

POL: ...y Ribó ha aprovechado para birlarle el muñeco.

OLGA: ¿I en Ribó com sabia que en Salas estava fora? ¿I que tenia el ninot a l'habitació? ¿És vident ara o què?

LAURA: Ni idea...

POL: Qui sap... Però està clar que ha volgut saltar d'un balcó a l'altre, i molt hàbil no ha estat.

OLGA: ¿Tu què en penses, Santi?

SANTI (llençant pilotes fora): ¿Jo? Bueno...Mmm...

OLGA: ¿No et sembla curiós?

SANTI (incòmode): ¿Curiós? Bueno, curiós, curiós... Defineix-me "curiós".

POL (molest): Escolta, ¿a tu què et passa?

SANTI: ¡ Ai, bueno... Que jo no la tinc la culpa que el tio se l'hagi fotut d'un primer pis, ¿eh?

LAURA: ¿Y tú cómo sabes que la habitación de Salas está en el primer piso?

SANTI (donant-ho per evident): Perquè m'ho ha dit, ¿potser? Jo no sóc la seva "enfermera de confianza", però també sóc amic del <<jefe>>, ¿eh?

OLGA: ¡ I també t'ha dit que sortiria aquesta nit a fer unes copetes com sempre, ¿no?

SANTI (fent-se l'important): És clar. De fet, m'ha demanat que l'acompanyi però li he dit que no.

OLGA: ¡ I t'ha faltat temps per dir-li a en Ribó que el ninot quedaria sol.

POL: Quin crack.

LAURA (a SANTI): ¿Eso es verdad?

SANTI: Bueno, verdad... verdad... Defineix-me "ver..."

LAURA: ¡¡Sinvergüenza!! Dios mío...Con lo que Salas ha trabajado y... y...

OLGA: Tan amic d'en Salas no seràs si ajudes a que li robin el ninot.

POL: I d'en Ribó tampoc, perquè el tio està allà estès i aquest aquí tan tranquil.

SANTI: Amic es diu molt ràpid. Amb en Ribó... jo ho deixaria en socis.

LAURA: ¡Claro! Tu cantas, él roba el muñeco y os repartís la pasta vendiéndolo a la competencia.

¡Rastrero!

SANTI: Eh, eh, eh! ¡<<Sin faltar>>, xata! Si en Salas m'hagués donat la subvenció per l'estudi de l'humor vitri, jo no necessitaria...

OLGA (*posant els ulls en blanc*): I torna-hi amb el coi d'humor vitri!

POL: Buf... això no m'ho esperava de tu, Santi. S'ha de ser molt roí...

LAURA: Es vergonzoso...

OLGA: Has caigut baix. Molt baix.

(Se sent en RIBÓ que es lamenta adolorit.)

POL: El millor de tot això és que ja tenim voluntari per baixar a socórrer l'accidentat.

(L' OLGA seu a la seva cadira, tira el cigarro a terra i el trepitja.)

OLGA (*concloent*): Vinga, Santi, tu ets el culpable d'això; tu te'n fas càrrec.

SANTI: Sí, home! ¿I si apareix en Salas mentre recullo a en Ribó? Ni de broma!

LAURA: ¡Apechuga!

(Se sent el so d'una ambulància que s'apropa a l'hotel on són. Quan el so ja és molt a la vora, s'atura. Tots s'aboquen a l'extrem dels seus respectius balcons.)

POL: Mira, algú ha trucat a una ambulància!

SANTI (*sobrat*): És clar, és el que hauríem d'haver fet des del principi.

OLGA: Tu calla que t'acaben de salvar el coll!

POL (*fent el gest de separar-se de l'extrem*): Doncs, au, a dormir, que ja se l'estan enduent.

(En POL, però, mira als altres i en constatar que segueixen quiets, s'estranya i es manté al seu lloc. Se sent l'ambulància que arrenca i torna a sonar la sirena que s'allunya progressivament. Cap d'ells es mou i continuen mirant cap avall, ara amb els ulls molt oberts.)

LAURA: ¡Pero bueno...! ¿Cómo se atreven a dejar el muñeco ahí tirado?

(Tots es miren entre ells amb cara de pòquer.)

OLGA: El primer que arribi se'l queda!

(Tots corren i surten dels seus balcons. S'apaguen els llums.)

FI.